

ἀκατράμιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκατράν'στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ *κατραμιστός <κατρα-μίζω.

Ἀκατράμωτος, ὁ ἰδ.

ἀκατράμωτος ἐπίθ. ἀκατράνωτος Πόντ. (Κερασ.) ἀκατράνουτους Μακεδ. ἀκατράμωτος κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κατραμωτός <κατραμώνω.

Ὁ μὴ ἐμβαπτισθεὶς εἰς τὸ κατράμι, εἰς τὴν κεδρίαν, μὴ κατραμωμένος ἔνθ' ἄν.: Σκοινὶ ἀκατράμωτο κοιν. Συνών. ἀκατράμιστος.

ἀκατσαγρίλιαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ *κατσαγρίλιαστός <κατσαγριλιάζω.

Ἐπὶ δένδρου, τοῦ ὁποίου δὲν ἔχουν κοπῇ οἱ πυκνοὶ κλάδοι.

ἀκατσάρωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κατσαρωτός <κατσαρώνω.

Ὁ μὴ πλεχθεὶς εἰς βοστρύχους, ἀβοστρύχωτος, ἐπὶ τῆς κόμης.

ἀκατσουκάνγιαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ *κατσουκανγιάστος <κατσουκανγιάζω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι κατσουκανιασμένος, ἥτοι ὁ μὴ συλληφθεὶς εἰς τὸ κατσουκάνι ἢ τὴν ἀρπάγην.

ἀκαυκαλὶς ἢ, Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαύκαλος.

Ἀνοησία, ἀκρισία, ἀνόητοι λόγοι: *Εὐτὰ ποῦ λές εἰν' ἀκαυκαλές.*

ἀκαύκαλος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. καύκαλος.

Ὁ μὴ ἔχων νοῦν, κρίσιν, ἀνόητος, ἄφρων: *Αὐτὸς ἔγινε πρὸς ἀκαύκαλος ἄνθρωπος. Βρὲ ἀκαύκαλε, τί μοῦ λές;*

ἀκαυτηρίαστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Τὸ μεταγ. ἐπίθ. ἀκαυτηρίαστος.

Ὁ μὴ καυτηριασθεὶς, ὁ μὴ διὰ καύσεως ἐστιγμένος ἢ σεσημασμένος.

ἀκαυτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἄκαυος Πόντ. ἄκαυγος Κρήτ. κ. ἄ. ἄκαος Ἡπ. Θράκ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. ἄκαος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. κ. ἄ.) ἄκαγους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἄκαους Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἄκαυγος (Δελτ. Ἱστορ. Ἐθνολ. Ἐταιρ. 7 (1909/18) 48 ἄκαφος Πόντ. (Ἰφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνέκαους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄκαυστος. Διὰ τὸν διττὸν τύπ. πβ. ἄκλαυστος-ἄκλαυτος. Οἱ λοιποὶ τύπ. εἶναι νεώτεροι σχηματισμοὶ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. καίω.

1) Ὁ μὴ καεῖς, ὁ μὴ ὑπὸ τῆς πυρᾶς ἀναλωθεὶς ἔνθ' ἄν.: Ἀκαφα ξύλα Τραπ. || Ἄσμ.

Καὶ τοῦ ἑομένου μηνύσε, ἃ θέλ' ἄς προσκυνήσῃ, τὸ μοναστήρι ἄκαγον ἃ θέλῃ νὰ τ' ἀφήσῃ

Κρήτ.

Ἐξω 'ς σὴν αὐλὰν δέντρον ἐστάθεν δέντρον ἄκαον καὶ κυπαρέσσειν

Πόντ. β) Μεταφ. ὁ μὴ παθὼν δυστύχημα, ὁ μὴ ὑπὸ μεγάλου δυστυχήματος ἀλγήσας Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.): *Μοῦ βάρεσε πολὺ, γιὰτ' ἤμουν ἄκαγος ἀπ' ἀρρώστια* Ἡπ. Ἀκαυτὴ 'σ' ἀκόμ' ἀπὸ τὸ Χάρω καὶ γι' αὐτὸ ἔλῃς (γελᾷς) Ἀπύρανθ. 2) Ὁ μὴ ὑπὸ τῆς πυρᾶς θερμανθεὶς, ὁ μὴ πυρακτωθεὶς πολλαχ.: *Ἐχω τὸ φοῦρνο ἄκαο* Εὐβ. *Εἶνι ἀνέκαους οὐ φοῦρνους ἀκόμα* Αἰτωλ. *Μὲ ἀνέκαον σίδιρον δὲ μπουρεῖς νὰ σ' διρώῃς αὐτόθι.* 3) Ἐπὶ πηλίνου μαγειρικοῦ σκεύους, ὁ μὴ καταλλήλως πυρωθεὶς πρὸς ἀπόκτησιν ἀντοχῆς Πόντ. (Ἰφ.): *Ἀκαφο τζάπ'* (πηλίνη χύτρα). 4) Ἐπὶ τοῦ μέλιτος, τὸ μὴ θερμανθέν, τὸ μὴ ἀποχωρισθὲν τῶν κηρηθρῶν διὰ τῆς θερμότητος, ἀλλὰ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκχυθὲν Ἡπ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.): *Ἀκαου μέλ'*. Συνών. ἀκάπνιστος, ἄκαπνος. 5) Ἐπὶ τοῦ βουτύρου, τὸ συνεστώς, τὸ πηκτόν, τὸ ὁποῖον τρώγεται οὕτω Πόντ.: *Ἀκαυστον βούτορον.*

ἀκαφάσωτος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καφασωτός <καφασώνω.

Ὁ μὴ ἐσκευασμένος διὰ δικτυωτοῦ ξυλίνου πλέγματος, ἐπὶ παραθύρου: *Εἶναι ἀκαφάσωτα τὰ παραθύρια τοῦ σπιτιοῦ καὶ μπορεῖ ὁποῖος θέλει νὰ βλέπῃ ἀπόξω μέσα.*

ἀκαψάλιστος ἐπίθ. κοιν. ἀκαψάλ'στους Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκαψάλ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καψαλιστός <καψαλίζω.

Ὁ μὴ καψαλισμένος, ἥτοι ὁ μὴ περικεκαυμένος ὑπὸ φλογὸς τὴν κόμην, τὰς ὀφρῦς, τὰ πτίλα κττ. ἔνθ' ἄν.: *Ἀμα μείν' ἀκαψάλ'ρ' ἢ ψάθ' δὲ γένιτι καλὴ* Αἰτωλ. *Κόττα ἀκαψάλιστ'* Χαλκιδ.

ἀκέλευστος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κελευστός <κελεύω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκέλευστος.

Ὁ μὴ κελευσθεὶς, ὁ μὴ χειροτονηθεὶς εἰς ἱερατικόν τι ἄξιωμα.

ἀκεμπρελέευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κεμπρελεευστός <κεμπρελεύω.

Ὁ μὴ τυχὼν λιπάσματος, ἀλίπαντος, ἀκόπριστος: *Ἀκεμπρελέευστον κεπὶν-χωράφ'* κττ. (κεπὶν = κῆπος)

ἀκέντητος ἐπίθ. κοιν. ἀκέδητος πολλαχ. ἀκέντητους βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκέντητος.

1) Ὁ μὴ κεντηθεὶς, ὁ μὴ διὰ κέντρου νυχθεὶς ἑνιαχ. β) Μεταφ. ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ ποθέντος οἴνου ἢ ἄλλου ποτοῦ μεθυσθεὶς Μακεδ. 2) Ὁ μὴ διὰ κεντήματος ποικιλθεὶς κοιν.: *Ἀκέντητο μαντήλι-ποκάμισο-φόρεμα* κττ. 3) Ἐπὶ πυροβόλου ὅπλου, ὁ μὴ ἐκπυροσχοροτήσας, ὁ παθὼν ἀφλογιστίαν Κρήτ. Πβ. ἀκέντρωτος.

